

Η δράση των αναρχικών μετά το τέλος της Κοινωνικής Επανάστασης στην Ισπανία και ο Φρανσίσκο Σαμπατέ

Ο Φρανσίσκο Σαμπατέ γεννήθηκε στις 30 Μαρτίου του 1915 στην πόλη Χοσπιτέλ ντε Λιομπραγκάτ που βρίσκεται στα περίχωρα της Βαρκελώνης. Οι γονείς του, αγνοώντας το καθεστώς που επικρατεί, τον στέλνουν στο σχολείο-οικοτροφείο Ντυράν Χομ της Βαρκελώνης. Αυτό διευθύνεται από μοναχούς οι οποίοι επιβάλλουν στρατιωτική πειθαρχία, σωματικές τιμωρίες και πολλές ταπεινώσεις στους μαθητές, μετατρέποντας μ' αυτόν τον τρόπο το ζοφερό ίδρυμα σε φυτώριο επαναστατών.

Ο Σαμπατέ δεν αντέχει και πολύ σ' αυτό το περιβάλλον. Έτσι μια μέρα σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο της αυλής, πηδά τον αυλόγυρο και το σκάει για το σπίτι του. Εκεί δηλώνει στους γονείς του ότι δεν ξαναγυρίζει πίσω κι ότι, αν το επιχειρούσαν, θα το ξανάσκαγε κι αυτή τη φορά για πάντα. Μ' αυτό τον τρόπο «ξεμπέρδεψε» με το σχολείο και πήγε παραγιός σε έναν υδραυλικό για να μάθει την τέχνη.

Στη CNT μπαίνει λίγο πριν την εγκαθίδρυση της «Δημοκρατίας των Εργατών» (1931) η οποία στηριζόμενη στο στρατό, στην εκκλησία, στους γαιοκτήμονες και στη διεφθαρμένη γραφειοκρατία αποδεικνύεται χειρότερη κι από τη μοναρχία. Οι απεργίες γίνονται καθημερινές σ' ολόκληρη την Ισπανία.

Ο στρατός και η αστυνομία περνούν στην εφαρμογή του «Λέυ ντε φούγκα». Δηλαδή πυροβολούν και δολοφονούν τους διαδηλωτές που έχουν συλλάβει, με το πρόσχημα ότι προσπάθησαν να δραπετεύσουν. Πολλές φορές δηλώνουν στα υποψήφια θύματά τους ότι είναι ελεύθεροι και μόλις αυτά κινούνται να φύγουν τους σκοτώνουν εν ψυχρώ.

Η κοινωνία βρίσκεται σε κατάσταση διαρκούς ξεσηκωμού. Οι απεργίες είναι αδιάκοπες και σε πολλές περιοχές μετατρέπονται σε κανονικές εξεγέρσεις, όπως στην Ταράσσα στις 14 του Φλεβάρη του 1932, όπου ο κόσμος κατεβαίνει στο δρόμο, συλλαμβάνει τον δήμαρχο και οι μαυροκόκκινες σημαίες κυματίζουν στο δημαρχείο. Οι αρχές αναγκάζονται να στείλουν στρατό για να επανακαταλάβουν την πόλη ενώ με «δίκη» που στήνουν καταδικάζουν 42 αγωνιστές σε θάνατο.

Εν τω μεταξύ, οι χωρικοί έχουν κατέβει για μεγάλο χρονικό διάστημα σε απεργία διαμαρτυρόμενοι για τις απαράδεκτες συνθήκες που επιβάλλουν οι γαιοκτήμονες. Οι δεύτεροι αδιαφορούν και οι απεργοί συνεχίζοντας την απεργία κυριολεκτικά λιμοκτονούν. Τότε ο Σαμπατέ με έναν άλλο νεαρό αναρχικό σύντροφό του αποφασίζουν να βοηθήσουν τους χωρικούς: Ληστεύουν έναν από τους πλουσιότερους γαιοκτήμονες και δίνουν τα χρήματα ώστε να μοιραστούν στις οικογένειες των απεργών. Ο Σαμπατέ είναι, τότε, μόλις 16 χρονών.

Αυτή ακριβώς την περίοδο των έντονων κοινωνικών συγκρούσεων, ο Σαμπατέ με άλλους νεαρούς αναρχικούς σχηματίζουν στη Σεβίλλη μια από τις πρώτες ομάδες δράσης την «Λος Νοβάτος» με μεγαλύτερο ανάμεσά τους τον 22χρονο αδελφό του Χοσέ. Η ομάδα προσκολλάται στην τοπική FAI και προχωρεί σε ευρύτερη δράση.

Το καλοκαίρι του 1933 η ομάδα του Σαμπατέ συμμετέχει σε ένα από τα σεμινάρια που οργάνωνε η FAI. Σ' ένα βουνό κοντά στο Εσπλούγκας μάθαιναν να χειρίζονται όπλα και εκρηκτικά. Ξαφνικά οι «τσίλιες» στέλνουν μήνυμα ότι έρχονται δύο φορτηγά γεμάτα μπάτσους και πολιτοφύλακες. Οι περισσότεροι απομακρύνονται ήσυχα μέσα από το ελατόδασος, αφού πριν κάποιιοι εθελοντές για να διασπάσουν τις δυνάμεις των μπάτσων τρέχουν μέσα από το λιβάδι. Οι δυνάμεις καταστολής τους καταδιώκουν για αρκετή ώρα πυροβολώντας τους χωρίς, ευτυχώς, αποτέλεσμα.

Ανάμεσά τους βρίσκεται και η ομάδα «Λος Νοβάτος» που πήρε το βάπτισμα του πυρός. Ο Σαμπατέ είναι 17 χρονών. Από αυτό το σημείο αρχίζει ουσιαστικά η δράση του Σαμπατέ, που θα τελειώσει στο χωριό Sant Celoni, 27 χρόνια αργότερα.

Τα όσα διαδραματίστηκαν στη διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία είναι περισσότερο ή λιγότερο γνωστά. Οι εμπειρίες και οι αναλύσεις καλύπτουν ένα τεράστιο φάσμα, χωρίς όμως να έχουν εξαντλήσει το πώς και το γιατί με ένα τρόπο που να αποδεσμεύει τη σκέψη και τη δράση των ανθρώπων από προκαταλήψεις, στερεότυπα και αρνητικές αναδρομές.

Υπάρχουν ακόμα πολλά που χρειάζεται να αναλυθούν και να καταγραφούν. Αυτό, όμως, που ενδιαφέρει το παρόν κείμενο είναι η καταγραφή μιας σειράς γεγονότων που ακολούθησαν μετά το 1939, χωρίς να σημαίνει πως αυτό αποτελεί ένα πλήρες χρονικό. Εκείνο που έχει σημασία είναι να παρακολουθήσουμε κάποιους από αυτούς που συνέχισαν, κι

ανάμεσά τους ένα σημαντικό μαχητή της ελευθερίας τον Φραντσίσκο Σαμπατέ, με το θάνατο του οποίου σφραγίστηκε κυριολεκτικά μια ολόκληρη περίοδος τιτάνιων αγώνων.

Όπως και να εξετάσει κάποιος το ζήτημα αυτός ο αγώνας των συντρόφων και των συντροφισσών αποτέλεσε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο με τα θετικά ή τα αρνητικά του, συνέχεια της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία, που δεν έσβησε βέβαια το 1939.

Μόνο μια ισχυρή ιδεολογική προπαγάνδα, η οποία εκπορεύονταν απ' όλα τα μέσα επιβολής, επιχειρώντας να αποκρύψει την πραγματικότητα, μπορούσε να επιβάλει σαν προφανή μια κοινωνική ειρήνη, η οποία όμως δεν υπήρχε.

Από τότε, είναι δυνατό να πούμε ότι ο ανταρτοπόλεμος, ως μορφή του κοινωνικού πολέμου, δεν σταμάτησε. Για την ιστορία, ας σημειώσουμε τις μάχες του «Gruppo Primero de Mayo» στη δεκαετία του '60 και εκείνες του M.I.L. και G.A.R.I. στα χρόνια του '70. Είναι εξ ίσου χαρακτηριστικό πως την εποχή που το καθεστώς του Φράνκο κολλούσε αφίσες στους τοίχους, διακηρύσσοντας τα «25 χρόνια ειρήνης», δημιουργούνταν η νεώτερη αυτονομιστική προσπάθεια των Βάσκων με τα πολυποίκιλα χαρακτηριστικά της.

Τα μέσα επικοινωνίας κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ήταν στα χέρια του Φρανκικού κράτους. Ο ανταρτοπόλεμος δεν ακούστηκε ποτέ απ' αυτά, οι άνθρωποι που τον εμπύχωναν χαρακτηρίστηκαν σαν «bandoleros», δολοφόνοι, τρελοί. Χαρακτηρισμοί που ήθελαν να συγκαλύψουν την ουσία, αυτό που στην πραγματικότητα υπήρχε με τις πρακτικές τους. Διατυπώσεις επινοημένες από τους δημοσιογράφους προς όφελος του συστήματος κυριαρχίας και της συγκεκριμένης έκφρασής του. Οπότε, η μόνη διάχυτη πληροφορία ήταν εκείνη της σύλληψης ή του θανάτου ενός αντάρτη, συχνά κάτω από ανεξήγητες, μυστηριώδεις συνθήκες (προσπάθεια απόδρασης, αντίσταση, αυτοκτονία κατά τη διάρκεια της σύλληψης του κλπ).

Η ιστορία του ανταρτοπόλεμου είναι δύσκολο να παρουσιαστεί σ' όλη της την έκταση. Οι περισσότεροι απ' αυτούς που συμμετείχαν στον ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα σκοτώθηκαν στις συμπλοκές με την αστυνομία ή δολοφονήθηκαν. Μόνη ζωντανή μαρτυρία εκείνης της εποχής, δύο βιβλία του Antonio Tellez (το ένα υπό τον τίτλο: ΣΑΜΠΑΤΕ, Ένοπλος αγώνας στην Ισπανία 1945-1960, έχει εκδοθεί από τη Διεθνή Βιβλιοθήκη, το Δεκέμβρη του 1978), αφιερωμένα στον ανταρτοπόλεμο, στους Sabate και Facerías, οι οποίοι είχαν μια έντονη δραστηριοποίηση κατά την διάρκεια όλης αυτής περιόδου στην οποία αναφερόμαστε.

Αυτά τα βιβλία συνιστούν τη μαρτυρία ενός ανθρώπου που μοιράστηκε τη ζωή των ανταρτών. Αντίσταση, αντάρτες, οι όροι αυτοί συνδέονται και είναι αντιπροσωπευτικοί ενός μέρους της ιστορίας των κοινωνικών αγώνων εναντίον της Φρανκικής διαχείρισης της εξουσίας.

Για την λειτουργική παράθεση των γεγονότων είναι απαραίτητο να ξεχωρίσουμε, τόσο χρονολογικά όσο και σε σχέση με τις περιοχές δραστηριοποίησης, τις διαφορετικές περιόδους της επαναστατικής δράσης, των αντάρτικων αναρχικών ομάδων.

Περίοδος 1939 – 1944

Μικρές ένοπλες ομάδες απομονωμένες στο εσωτερικό της χερσονήσου (κυρίως στην Αραγονία, Ανδαλουσία, Καταλονία) συνεχίζουν τον αγώνα ενάντια στο κράτος.

Προς το τέλος της δεύτερης ανθρωποσφαγής που προκάλεσαν τα ανταγωνιζόμενα κομμάτια της παγκόσμιας κυριαρχίας, το Σεπτέμβριο του 1944, μια μαζική εισβολή ανταρτών (με ένα συντονιστικό πυρήνα εγκατεστημένο στη Γαλλία) έγινε από τις πεδιάδες του Aragn και Roncal. Η επιχείρηση έληξε με αποτυχία. Οι επιζώντες ήταν αναγκασμένοι να διαφύγουν στο εσωτερικό της Ισπανίας ή να επιστρέψουν στη Γαλλία. Αυτό το σχέδιο είχε την υποστήριξη του P.C.E. (Κομμουνιστικού Κόμματος Ισπανίας) και πολλών παραγόντων της C.N.T.

Αξίζει να σημειωθεί πως τον πρώτο καιρό ο ανταρτοπόλεμος παρουσίαζε έναν ενωτικό χαρακτήρα. Αν και οι κομμουνιστές ήταν οι κατ' αρχήν δραστηριοποιημένοι –για τους δικούς τους βέβαια λόγους και κυρίως για να υπηρετήσουν το διεθνιστικό τους καθήκον απέναντι στο σταλινικό καθοδηγητικό τους κέντρο τους– αυτό δεν εμπόδιζε σε γενικές γραμμές τους αναρχικούς να δράσουν.

Η δεύτερη περίοδος είναι σαφέστατα απελευθερωτική (απαλλαγμένη από πολιτικές σκοπιμότητες) και αρχίζει όταν ο ένοπλος αγώνας εγκαταλείφθηκε από την πλειοψηφία των πολιτικών οργανώσεων. Η C.N.T. θα αρνηθεί αργότερα κάθε σχέση με τις ένοπλες ομάδες.

Την άνοιξη του 1945 οργανώνεται η εσωτερική αντίσταση που σημειώνει επιτυχία με ενέργειες σε πολλές επαρχίες.

Στη Βαρκελώνη η πρώτη πληροφορία που αναφέρεται βασικά σε αναρχική δράση, χρονολογείται στις 6 Αυγούστου 1945. Εκείνη τη μέρα έξι οπλισμένοι αγωνιστές χτυπούν το υποκατάστημα της Banco de Vizcaya. Είναι η πρώτη από μια σειρά πράξεων που αποδίδονται στους αναρχικούς.

Κατά την χρονική περίοδο 1945-1946 πολλοί μαχόμενοι για την κοινωνική απελευθέρωση χάθηκαν, όπως ο Jaime Pares, ο επονομαζόμενος «Abisino», ένας από τους πρώτους συντρόφους του Sabate, πεθαίνει από τις σφαίρες της αστυνομίας

Κατά τη διάρκεια του 1946, όταν το τέλος του φασισμού και του ναζισμού στην Ευρώπη τόνωσε την πεποίθηση για το τέλος και του Φρανκισμού, οι αναρχικές ομάδες ξαναεμφανίστηκαν. Οι ενέργειες τους είχαν έναν καθαρά προπαγανδιστικό σκοπό και το αντικείμενο τους ήταν να αναδιοργανώσουν τη C.N.T. και να της δώσουν μια οικονομική βάση.

Έτσι, πολλές επαρχιακές επιτροπές, αλλά και σε πιο πλατειά κλίμακα, συγκροτούνται και πάλι για να διαλυθούν όμως μετά από μερικούς μήνες. Πολυάριθμα μέλη αυτών των επιτροπών φυλακίζονται ή δολοφονούνται.

Ο Marcelino Massana, μαζί με τους αδερφούς Sabate, τον Farecias και τον Ramon Villa, χτυπούν μαζί ένα εργοστάσιο στο Serchs. Μια άλλη ομάδα με τον Ramon Terre δρα παράλληλα τοποθετώντας εκρηκτικά στο κτίριο του F.E.T. και του J.O.N.S. (συνδικαλιστικές οργανώσεις των Φαλαγγιτών) στο Terrassa. Όλοι δρουν κάτω από τις ονομασίες I.L.E. (Ισπανικό απελευθερωτικό κίνημα) και J.J.L.L. (Ελευθεριακές νεολαίες). Διανέμονται έντυπα που υπογράφονται με τα αρχικά F.I.J.L. (Ιβηρική Ομοσπονδία-Ελευθεριακή Νεολαία).

Δύο από τα μέλη του F.I.J.L., οι Pallarols και Mares δολοφονούνται το Μάρτιο του 1946.

Περίοδος 1947 – 1952

Υπάρχει μια κατάσταση παρακμής της αντίστασης που οφείλεται στην αυξημένη καταστολή και στην εγκατάλειψη του αντάρτικου αγώνα από το P.C.E. και την C.N.T.

Από το Μάιο του 1947 οι αναρχικές ομάδες αναπτύσσουν μεγαλύτερη δραστηριότητα. Ελέγχουν τους δρόμους σε μικρή απόσταση από τη Βαρκελώνη και τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν κοντά στα σπουδαία κέντρα επικοινωνίας.

Η ομάδα του Massana αρχίζει την ίδια δράση όπως παλιότερα, ενώ μια άλλη ομάδα με τον Allevaneda πραγματοποιεί μια ένοπλη απαλλοτρίωση στο Martorell. Ο Facecias που χωρίστηκε από την ομάδα του Massana έρχεται στη Βαρκελώνη. Το χτύπημα, το πιο θεαματικό, που του αποδόθηκε εκείνη την εποχή είναι μια απαλλοτρίωση του εργοστασίου Hispano-Olivetti. Η σύλληψη του Marcet, μέλους της ομάδας του Facecias, διασπά στιγμιαίως την ένοπλη απελευθερωτική οργάνωση. Διατηρούνται μικρές ομάδες που δρουν μεμονωμένα.

Το 1948, το J.J.L.L. έχει εκ νέου αναδιοργανωθεί και η αναρχική δράση αναπτύσσεται και πάλι. Τον Απρίλιο, Ιούνιο και Αύγουστο του 1948, η ομάδα του Facecias πραγματοποιεί δύο ένοπλες απαλλοτριώσεις και αρπάζει εκατομμύρια πεσέτες από εργοστάσιο στη Βαρκελώνη. Η ομάδα «αναγνωρίστηκε» όταν ο Feliciano Pernigna και ο Alberto Santaolaria πέφτουν στα χέρια της Εθνοφρουράς. Η ίδια ομάδα ξαναεμφανίζεται το Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου πραγματοποιώντας πολλές απαλλοτριώσεις σε τράπεζες.

Εκείνο τον καιρό, ο Ramon Villa έρχεται στη Βαρκελώνη. Τοποθετεί εκρηκτικά σ' ένα εργοστάσιο και πραγματοποιεί και άλλες ενέργειες στις Plans, Vives, Serrteix και Terrassa.

Το 1949, ξαναπαρουσιάζονται οι αγροτικές ομάδες δράσης, στις οποίες συμμετέχουν ο Massana «El Valencia». Κατευθύνουν τις ενέργειες τους προς το Granollers και Mollet πριν αιχμαλωτιστούν από την Εθνοφρουρά. Στη Βαρκελώνη οι ομάδες ενώνονται στους κόλπους της M.L.R. (Απελευθερωτικό Αντιστασιακό Κίνημα).

Το Φεβρουάριο, Ιούλιο και Οκτώβριο, πολλές ενέργειες πραγματοποιούνται απ' αυτούς ενάντια σε εργοστάσια αλλά και άλλους στόχους. Το ίδιο χρονικό διάστημα, ο Sabate ή «El Quico», δρα στη Βαρκελώνη. Το Μάρτιο του 1949 μαζί με τον αδερφό του και τον Wenceslao Gimenez Orive, αποφασίζουν την εκτέλεση του Eduardo Quintela, επιθεωρητή της αστυνομίας ειδικευμένου στην καταστολή των αναρχικών. Η επιχείρηση γίνεται στις 2 Μαρτίου, αλλά από ένα τυχαίο γεγονός αποτυγχάνει. Ο Manuel Pinol και ο Joe Tella, δύο πασίγνωστοι φασίστες, σκοτώνονται στη θέση του επιθεωρητή της αστυνομίας.

Μετά απ' αυτό, η αστυνομία κάνει εξονυχιστικό έλεγχο στη Βαρκελώνη και κατορθώνει να συλλάβει τον Lopez Penedo και να τραυματίσει τον Jose Sabate, που παρ' όλα αυτά κατορθώνει να δραπετεύσει. Ο Penedo δικάστηκε και εκτελέστηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1950. Ο Sabate με τη βοήθεια του αδερφού του κατορθώνει να διαφύγει στη Γαλλία.

Στις 3 Ιουνίου 1949 ο Francisco Denis ή «Catala» πεθαίνει καταπίνοντας μια κάψουλα με κυάνιο για να μην πέσει στα χέρια των εχθρών της ελευθερίας. Οι περισσότερες από τις ομάδες κατέφευγαν σ' αυτόν για να περάσουν τα Πυρηναία. Ο «Catala» ήταν ο οδηγός των περισσότερων απεσταλμένων της C.N.T. Την ίδια εποχή, ο Facerias επιχειρεί να πάει στη Γαλλία εξ αιτίας της ισχυρής καταστολής που υπήρχε στην Ισπανία. Φτάνοντας στο Figuetes, κοντά στα σύνορα, κατά τη διάρκεια μιας σύγκρουσης με την Εθνοφρουρά στις 26 Αυγούστου ο Celedonio Garcia Casino «Celes» και ο Enre Martinez «Quinriue» σκοτώνονται. Ο Antonio Franquesas «Toni» τραυματίζεται και θα σκοτωθεί αργότερα σε μια άλλη συμπλοκή με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής, στις 19 Απριλίου του 1950. Ο Facerias κατορθώνει να περάσει τα σύνορα.

Ο Sabate ή «El Quico» κρατείται στη Γαλλία και κατηγορείται για κατοχή όπλων μετά από μια απόπειρα απαλλοτρίωσης στο εργοστάσιο Rhone-Routene κοντά στη Λυών. Οδηγείται στη φυλακή για 6 μήνες και τίθεται για 5 χρόνια κάτω από δικαστικό έλεγχο στη Dijon. Ο Sabate δεν θα ξαναγυρίσει στην Ισπανία μέχρι το 1955.

Παρόμοιες συγκρούσεις, όπως αυτές που προαναφέραμε, με ανάλογα αποτελέσματα έδωσαν τέλος σε μια περίοδο που κόστισε στον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα το θάνατο 29 αγωνιστών, τον τραυματισμό 11 και τη σύλληψη 57.

Κατά τη διάρκεια της περιόδου 1950-1952, ο ανταρτοπόλεμος δε γνώρισε παρά αναποδιές.

Στο τέλος του 1949, ο Carlos Cuevas και Cecilio Gardos της επιτροπής της F.A.I. (Αναρχική Ομοσπονδία Ιβηρικής), ο Luciano Alpuente «Madruga», ο Jose Sabate Llopart, ο «Espallargan», ο «el Paco», ο «el Yago», ο Wenceslao Grimenez «Wences» και ο «Tragaranes» σκοτώθηκαν σε συγκρούσεις. Ο Manuel Sabate, ο νεώτερος από τους αδερφούς Sabate πυροβολήθηκε στο «campo de la Botax».

Ζωντανοί παρέμειναν ο Marcelino Massana, ο Facerias, ο Francisco Sabate και ο Ramon Villa. Ο Sabate θα παραμείνει στη Dijon πολλά χρόνια και ο Facerias θα βρει καταφύγιο στην Ιταλία.

Στο διάστημα 1952-1963 αναπτύσσονται βάσεις της ένοπλης αντίστασης, τοποθετημένες κυρίως στην Καταλονία και Αραγονία. Συνθέτονται από αναρχικούς που ήταν μέλη αρχικά της C.N.T. και στη συνέχεια απομακρύνθηκαν από αυτήν. Στην Καταλονία ο αγώνας διαρκεί περισσότερο και έχει τη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα, λόγω και του γεγονότος ότι συμμετείχαν τα πλέον δραστήρια πρόσωπα των ομάδων όπως: ο Marcelino Massana, ο Jose Luis Facerias, ο Jose Manuel και ο Francisco Sabate Llopart, καθώς και ο Ramon Villa.

Μερικά χρόνια πριν εμψυχωτές του αγώνα, στην Αραγονία, ήταν: οι Ruffino Carrasco και ο «El Tuerto de Fuencarral», του οποίου οι δραστηριότητες τελειώνουν το 1951. Η «ησυχία» διατηρήθηκε για τρία χρόνια ώσπου με την διάδοση ενός εντύπου επιχειρήθηκε να αναζωογονηθεί η διεργασία μιας ευρύτερης αντιπαράθεσης με το κράτος.

Την άνοιξη του 1955 ο Francisco Sabate αποφασίζει να δράσει ξανά. Μετά από μια επαφή με τη C.N.T. στην Τουλούζη, αποκλείεται οριστικά από την ομοσπονδιακή οργάνωση. Ούτε η M.L.E.-C.N.T. (Ισπανικό απελευθερωτικό κίνημα-Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας) ούτε η F.I.J.L.- F.A.I. (Ομοσπονδία Ιβηρικής Φιλελεύθερης Νεολαίας-Αναρχική Ομοσπονδία Ιβηρικής) ήθελαν ν' ακούσουν για καινούργιες επιθέσεις και ενέργειες. Ήταν αντίθετοι στην ιδέα της δημιουργίας ένοπλων ομάδων στο έδαφος της Ισπανίας.

Μπροστά σ' αυτή την άρνηση ο Francisco Sabate ή «El Quico» δημιούργησε με μερικούς συντρόφους την «Grupos Anarco-Sindicalistas» και προχώρησαν στην έκδοση του εντύπου «El Combate».

Στις 29 Απριλίου ο Sabate είναι στη Λόγη. Μοιράζονται χιλιάδες αντίτυπα του «El Combate» για την πρωτομαγιά. Στις 6 Μαΐου, με άλλους τρεις συντρόφους του πραγματοποιεί επίθεση στην «Banco de Vizcaya».

Στις 28 Σεπτεμβρίου, επωφελούμενος της παραμονής του Φράνκο στη Βαρκελώνη, ο Sabate είναι μέσα στην πόλη, νοικιάζει ένα ταξί και εξηγεί στον οδηγό ότι πρόκειται να διανείμει φυλλάδια προπαγάνδας.

Το έντυπο αυτό, γραμμένο στα Καταλανικά, αναφέρει, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Λαέ που μισείς το φασισμό εδώ και πολλά χρόνια υποφέρεις από το Φράνκο και τους μισθωτούς δολοφόνους του. Δεν αρκεί μόνο να εξαντλείσαι στην κριτική αυτού του καθεστώτος, της μιζέριας και του τρόμου. Οι λέξεις είναι λέξεις, η δράση όμως είναι απαραίτητη. Κάτω η τυραννία! Ζήτω ο ενωμένος ισπανικός λαός! Απελευθερωτικό κίνημα της Ισπανίας».

Τον Οκτώβρη διανέμει μια καινούργια διακήρυξη που είχε τον τίτλο: «Ο Ισπανικός λαός δεν θα υποταχθεί στην σκλαβιά».

Μπροστά σ' αυτή τη δραστηριοποίηση το κράτος εξαπολύει μια εκτεταμένη κλίμακας καταστολή. Πενήντα άτομα συλλαμβάνονται και κατηγορούνται για συμμετοχή στη F.C.L.E. (Ελευθεριακή Κομμουνιστική Ομοσπονδία Ισπανίας). Ο Σαμπατέ διαφεύγει στη Γαλλία, όπου συλλαμβάνεται ξανά και τίθεται κάτω από δικαστική επιτήρηση, στην οποία, όμως, δεν συμμορφώνεται.

Το Μάρτιο του 1956 έρχεται σε επαφή με τον Facegias, δημιουργούν μια καινούργια ομάδα με έναν Ιταλό και τον Angel Marques Urdi «Perito». Φτάνουν στη Βαρκελώνη αλλά η συνοχή της ομάδας δεν είναι καλή, χωρίζουν και επιστρέφουν στη Γαλλία. Οι ενέργειες της ομάδας κατά την παραμονή τους στην Ισπανία είναι δύσκολο να συνεχιστούν. Τους αποδίδουν την επίθεση στην Banco Central και τον θάνατο ενός επιθεωρητή.

Στις 22 Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου η ομάδα απαλλοτριώνει πολλές χιλιάδες πεσέτες από τα γραφεία της επιχείρησης «Cubiertas y Tejados». Συνέπεια της ενέργειας ήταν η σύλληψη του Angel. Ο Σαμπατέ μεταβαίνει και πάλι ξανά στη Γαλλία, όπου θα μείνει ως το 1959.

Στις 30 Αυγούστου το 1957, σκοτώνεται ο Jose Luis Facegias, πέφτοντας σε ενέδρα της αστυνομίας στο Verdun της Βαρκελώνης. Η αγγελία του θανάτου του από τις εφημερίδες ήταν στο σύνολο της διαστρεβλωμένη.

Ο Facegias γεννήθηκε στις 6 Ιανουαρίου 1920 και πέθανε σε ηλικία 37 χρόνων. Με το θάνατο του ανοίγει μια νέα παρένθεση για τον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα, που θα κρατήσει δύο χρόνια.

* Δημοσιεύτηκε από Συσπείρωση Αναρχικών www.anarchypress.gr